

* * *

Erzsébet-napi búcsú Erzsébetvároson

Az erdélyi örménység egyik, valaha legjelentősebb városának, Erzsébetvárosnak római katolikus plébánosa, illetve a városban élő néhány örmény-magyar hívő lelképásztora, Kádár Sándor tartott remélhetőleg hagyományteremtő ünnepséget november 19-én a helyi római katolikus, az egykori mechitarista templomban. Árpádházi Szent Erzsébet, a város védőszentje emlékére Sándor atyával együtt celebrált a szentmisén a segesvári főesperes és a kiskapusi plébános, valamint az ortodox és görög katolikus egyházak is képviseltették magukat. Magyarországi hívek és a Pázmány Péter Katolikus Egyetem bölcsész hallgatói ünnepeltek együtt az erzsébetvárosi örmény és római katolikus helybeliekkel. Kádár atya Erzsébet életéből azt a tulajdonságát emelte ki, hogy ő hazájától távol élve is tudott szeretetet adni fáradság nélkül, mondván, szívéből ad, hisz nem ő a szeretet forrása. Az erdélyi magyarok helyzete hasonló Erzsébetéhez, ők viszont rá is szorulnak a szeretetre, az anyaországiak segítségére, hiszen az ottani értékeket is meg kell őrizni, s ami van, azt kamatoztatni.

Az összegyűltek megemlékeztek Ávedik Lukácsról, itteni plébános, egykori esperesről is, aki 1872-ben, tehát éppen 130 esztendővel ezelőtt ezen a napon vette fel a papi rendet. Az Armenia című magyar nyelvű örmény folyóirat így emlékezett meg erről az évfordulóról 1897-ben: "Erzsébetváros Szent Erzsébet napján (nov. 19.) hármás ünnepet ült: megülte Ófelsége, a királyné nevenapját, megülte a város védőszentjének napját és Ávedik Lukács esperes plébános huszonöt éves papi jubileumát."

Az atya egyik vágya, hogy ez a kisváros is tudjon ünnepelni, és méltóan megemlékezék városa pártfogójáról, megvalósult, de ennek folytatásaként újabb célokat tűzött ki maga elé. Sok feladat vár még Sándor atyára a következő találkozásig a jövő évi Erzsébet-napi búcsún, addig nagy hálával gondolunk az ő és az erzsébetvárosiak vendégszeretetére és közösen kérjük Szent Erzsébet közbenjárását és a Jóisten kegyelmeit az erzsébetvárosi egyházközség pásztorára és nyájára.

Polyák Mariann

* * *

Wass Albert

Az aranymadár

(Erdők könyve című mesekönyvből)

És most, kedvesem, mielőtt éjszakába menne át az este, és egymásnak nyugodalmas jó éjszakát kívánának, hadd mondjak még el egy utolsó mesét. Nem is mesét: igaz történetet. Mint ahogy mindaz, amit eddig elmondtam neked, nem mese volt tulajdonképpen, hanem csupa valóságos, igaz történet. Mert valóságos igaz ám, hogy él az erdő, élnek benne a fák és a virágok, és hogy az állatok és madarak beszélnek egymással meg a fákkal. Való igaz az is, hogy vén Csönd bácsi mohaszakállában apró kis csigák mászkálnak, és az Angyalok Tisztását is megteleped valahol jól elrejtve az erdők között. Igaz a kék hegyek története is, Bulámbuk, a vén gombacsináló, mindaz, amit elmondtam neked, szintiszta igaz. Most pedig jól figyelj ide, hadd mondjam el az utolsó igaz mesét.

Volt egyszer, nagyon régen, egy kisfiú. Ott élt valahol messze keleten, erdők és hegyek között egy kicsike országban, amelyikről ma már alig tud valaki, és amelyiknek Erdélyország volt a neve.

Ott nőtt föl ez a kisfiú, abban az országban, az erdők között. Az erdő tanította meg látni, hallani, érezni. Játszótársai az őzek voltak, és a kisnyulak. Barátai a fák, virágok, pillangók.

Látó-ember volt. Értette a fák beszédét, a patak suttogását. Időnként átment az Angyalok Tisztásán is, és az angyalok megtöltötték a szívét szeretettel, jósággal, békességgel, és mindazokkal a drága kincsekkel, amiket a Jóisten az ember számára ajándékol adott.

De amikor a kisfiúból nagy fiú lett, érte jöttek a városból a gyűjtőemberek és elvitték magukkal, hogy dolgozzék nekik. Elhurcolták messzire, nagy városok kőházai közé, és nem engedték többé szabadon. Majd jöttek a rontó-emberek, elfogták, megkötözték, hogy ameddig csak él, szolgálja őket.

Pedig odahaza várta ám az erdő. Várták a fák, az őzek és a pillangók. A visszhang, a patak, a csönd. A virágok nyíltak, elhervadtak. Vándormadarak jöttek, vándormadarak mentek. De a fiú mégsem tért vissza.

Mikor aztán már nagyon-nagyon sok idő eltelt, és a fák újra zöldek voltak, a rétek virágain pillangók kergetőztek, és Visszhang ott ült kék ruhájában a sziklákon, és versenyt dalolt a madarakkal: az erdő elhátározta, hogy üzen érte. Előhívta legkisebb szolgáját, a fenyőszagú szellőt, és azt mondta neki: